

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν, γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὄλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶναι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ 'σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν. κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ τυχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτῃ κι' ἐνάτῃ,
κι' ἐπιστρέφει σὺν πρὶν τὸ Παλάτι.

Χίλια κι' ὀγδοῶντα κι' ἑκατὸν ἑπτὰ,
καὶ πτωχεύσεις κάνουν πρόσωπα σεπτὰ.

**Σὲ δροάσεως ἀγῶνα
μας ἦλθε κι' ἡ Κορωνά.**

Καλῶς μας ἦλθες, Βασιλῆᾶ, σὲ τόσαις εὐτυχίαις,
ν' ἀρχίσῃ πάλ' ἡ μουσική,
καὶ μερικάς καὶ μερικοὶ
νὰ βλέπωνται' στὰ Ζάππεια καὶ στῆς Δενδροστοιχίαις.

Ἵσως πάλι νὰ μας φέρνῃς νέας συμπαθείας δῶρα...
καὶ τὸν Αἵρενταλ τὸν εἶδες,
κι' ὅλοι σοῦ δῶσαν ἐλπίδες
ὅπως πάντοτε καὶ τώρα.

Καλῶς ἦλθες, Κορωνάτε,
καὶ βεβαίως θὰ γνωρίζῃς
πῶς τὸ Κράτος κυβερνᾶται
ὅπως ἀγαπᾷς κι' ὀρίζεις.

Ὁ λαὸς πρὸς τὸ παρὸν Ἀναγέννησιν ζητεῖ
κι' ὅλο καὶ χειροκροτεῖ.
Τίποτα δὲν τὸν ταραττεῖ, μόνον λένε κατ' αὐτὰς
πῶς ἡ Κρήτη θ' ἀποστείλῃ' στήν Ἀθῆνα βουλευτάς.

Μὰ δὲν δίνουμε λεφτό,
Βασιλῆᾶ μου, καὶ γι' αὐτό,
γιατὶ λέν πῶς ὁ Λευτέρης καὶ σ' αὐτοὺς θὰ σκούζῃ: πίσω,
ἄλλως θὰ τὴν διχλύσω
καὶ τὴν πύρτα της θὰ κλείσω.

Θὰ σηκώσῃ τὴν πυγμή,
κι' ὅλοι τῶν αὐτοστιγμῆι

θὰ καθίσουνε' στ' αὐγάτων ὅπως καὶ προτῆτερα,
νὰ περνοῦν καλὰ κι' ἐκεῖνοι, μὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

Καλῶς ἦλθες, Βασιλῆᾶ, μὲ' στήν τόσῃν εὐπραγίαν,
κι' ἀν' ὠτᾶτε καὶ γὰρ' μας ἄκραν χαίρομεν υἱεῖαν.

Μέσα' στῆς Ἀγορθώσεως τὰ χρόνια
κι' ὁ Ρέπουλης ἐβγήκε μιὰ φορὰ
ἔβαστωντας' μπρὸς' στή μύτη του κολόνια,
κι' ἔτρεχε δεξιά κι' ἀριστερά.

Ἐπῆγε κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
ἐμπῆκε σὲ τεμένη μυροδόλα,
κι' ἔφυγε προτροπάδην κι' ἡ χολέρα,
κι' ἔτσι κανεῖς δὲν' τίναξε τὰ κῶλα.

Εὗρηκαν σωτηρία κι' ὅλοις κι' ὅλοι
μὲ τῆς Ἑρμιονίδος τὸν Μανώλη.
Οὐ μὴν ὁ τῆς Αἰγύπτου Μανωλάκης,
ὅπου κι' αὐτὸς γεραίρεται παλῶν,
ἔφερε κατ' ἐμπίλη προσπάτῃ
καὶ μέσα' στήν Ἀθῆνα τὰ τελώνισα,
κι' ἔβαλε σὲ τρεχάματα τὸ κράτος,
κι' ὅλους μ' αὐτὸ τὸ καὶ' οὐ μὰς ἀλώνισα.

Βασιλῆᾶ μου, θὰ μὰς εὖρῃς ὅπως μὰς ἐγνώρισες...
Χαῖρε, καλῶς ὦρισες.

**Κι' ὁ ξυλένιος ὁ πολίτης
συζητεῖ περὶ τῆς Κρήτης.**

Φ. —

Κάτω τᾶρματα, παιδιά,
καὶ κανέναν τσιμουδιά

για την Κρήτη να μη βγάλη...
στάσεις άψογος και πάλι.

Δεν μάς λέτε τί ζητείτε
μέσ' σ' τής φούριας, παλληκάρια;
τά σπαθιά σας' στά φικάρια
ήσυχα να τα κρατήτε.

Κύψετε την τόση φόρα,
μήν άκούτε θερμοαίμους,
'βρήκατε και σεΐς την ώρα
να γυρεύετε πολέμους.

Με πολέμου πατινάδες
μη μάς πέρνετε ταυτιά,
ξανασθύστε την φωτιά
κι' όλοένα τεμενάδες.

Μη βροντάτε, μην ψοφήτε
με μυστηριώδεις ήχους,
τούς προπάτορας άφήτε
μέσ' στους τάφους των ήσυχους.

Μη, παιδιά μου, συγκεντρώσεις
με φωνής γενναίας τόνον,
να προσεχετε και μόνον
'σ' τής μητρός τας άνορθώσεις.

'Ήσυχα και τώρ' άς κάτση
τό καθένα Κρητικίστι,
μη τουφέκι, μη Γκραδάτσι.

Μήτε βέργα μη βαστάτε,
πριν οι τόσοι σας προστάται
ξαναπλώσουν τα ξεράδια
'στά παχειά σας τα κουράδια.

Κυττάτε τής δουλίτσας σας,
τά λάδια, τής ελήτσης σας,
κι' αλλάζετε κεφάλι.

'Ας πәне να κουρεύωνται
αυτοί, που κοκορεύονται
μ' επαναστάσεις πάλι.

Μακράν σας κάθε χίμαιρα,
μακράν σας κάθε τρέλλα,
καιρός δεν είναι σήμερα
για δρόντους και φουρνέλα.

'Ω Κρήτη, μη φανής τρελλή,
σάν κόρη πρόσζεε καλή
'σ' τής μάνας σου την συμβουλή.

'Ας λείψουνε τα χωρατά,
την μάνα σου μη σκάνης,
μήν πης εκεί' στ' όν Γαλατά,
μη Συνελεύσεις κάνης.

'Ω κόρη, μην εξάπτεσαι, μά στρέψε κι' εδω' πέρα
να' δής τί πόνους έχομε, τί ντράβαλα μεγάλα,
τούς Γαλατάδες άφησε, κι' άκουσε την μητέρα,
που θέλει με τούς γείτονες να τάχη μέλι γάλα.

'Ας σου περάση το μπουρί,
κι' ή μάνα τώρα δεν' μπορεί
να' χη μέσ' σ' άλλα τα πολλά
και τόν' δικό σου τόν μπελά.

'Η πανύμνητός της στάσις
πανταχού θαυμάζεται,
κι' όλο δρᾷ με νέας δράσεις
και προετοιμάζεται.

Κύτταζε την την μητέρα
πώς δουλεύει νύκτα μέρα,
και για Στόλο και Στρατό
έχει ντέρτι, δυνατό,
και πληρώνει τόν 'Εγγλέο, και πληρώνει και τόν Γάλλο,
μα τής λένε πως δεν' έχει μήτε τόν, μήτε τάλλο.

Κύτταζε την την μητέρα,
που δουλεύει νύκτα μέρα,
μα τής λένε μέσα κι' έξω: με την άψογη να μείνης
γιατί δεν' μπορείς να κάνης μήτε πόλεμον άμύνης.

Μην άεροκοπανᾷς
με τα κλέη τών προγόνων,
άψογος και τεμενάς
νάσαι πρόγραμμά σου μόνον.

Κανείς μην κορώνη,
δεν είναι σάν πρώτα,
άλλοιότικοι χρόνοι,
καινά καθεστῶτα.

Σκορπούν κι' ή δαφνούλαις,
σκορπούν κι' ή μυρτιάς,
και σβύνουν φωτιάς
σε δόλιας καρδούλαις.

'Αλλοιότικη ράτσα
και φύσει και θέσει,
στομάχι, μπουνάτσα,
προστάται και φέσι.

Με νοῦ Ρωμηοσύνη,
στρατεύματα, στόλοι,
παντοῦ σωφροσύνη
και Νέστορες όλοι.

Γελᾷτε με κλέη,
κι' αυτός που' μπορεί
ας κάνη τόν έμπορα.

Και μόνος ᾶς λέη:
ὦ νέοι καιροί!
ὦ μόρες! ὦ τέμπορα.

Τέτοια τής ξαναφωνάζουν τής μητέρας σου τής μαύρης
που ζητείς' στην άγκαλιά της
με τα μητρικά φιλά της
βάλσαμο και τώρα νάβρης.

Νάσαι φρόνιμη, τής λένε, κι' όλο για διοργανώσεις
να μάς παίξης οργανέτο,
κι' ὅταν ένα κι' άλλο χέρι δεν' μπορείς να το διαγνώσῃ
άρπαχτο και φίλησέ το.

Τέτοιας περίπου συμβουλᾶς, τέτοια περίπου λόγια,
που πρέπει, Περικλέτο μου, να τάχης κομπολόγια,
κι' άλλοι μάς τάπαν άλλοτε, και τώρ, καθώς ξέρεις,
μάς τάπε κι' ὁ Δευτέρης.

Κι' όλοι τούπαν: 'Ωσανά,
που τά' λᾷλῃσες τρανά,
που μάς τάπες σιταράτα,
νέτα σκέτα, τσικουράτα.

Κι' έχαρήκανε πολλοί
κι' άκουσα μέσ' σ' τη Βουλῇ
μιά θριάμβου κλαπαδόρα,
κι' άγκαλλίασε κι' ή χώρα,
όπου τάπλυτά της τώρ
ξαναβήκανε' στην φόρα.

'Όμως κι' οι Πασσάδες όλοι
έχαρήκανε' στην Πόλι,
τό Ντιβάνι, κι' ὁ Κερίμ,
και μάς είπαν: άφερίμ.

'Αφερίμ κι' από χαρέμια
μάς φωνάζουν Χανουμάκια
και μάς ρίχνουν πασουμάκια,
που' μαζεψαμε τα γκέμια
καθενός επαναστάτου,
που δεν είναι' στα σωστά του.

'Αφερίμ Κισλαρχάδες ξεφωνίζουν και τζουτζέδες,
κι' από μέσ' από τζαμιά
Μουεζίνδες κηρύττουν πως τών Ροῦμ. οι νέοι παίδες
πάσχουν από φρονιμά.

'Αφερίμ' στους σωφροούντας σήμερα κι' άείποτε,
άφερίμ σ' αυτούς μονάχα, και' στους άλλους τίποτε.
'Αφερίμ' στους Ροῦμ. για' αυτά
λένε και' στ' όν Γαλατά
και' σ' τής Πόλις το Τσαρσί.

Κι' οι προστάται μας, μεσκίνη,
γκράτσια μάς λέν κι' εκείνοι,
γιας, ολράιτ, μιλᾷ μερσί.

Κι' ὁ Περικλέτος ὁ συνετός περὶ τῆς Κρήτης λαλεῖ κι' αὐτός.

Π. — Κι' ἐγὼ λοιπὸν συντάσσομαι μαζί με τὸν Δευτέρη,
κι' ἐπικροτῶ' στοὺς λόγους του με' τῶνα κι' ἄλλο χέρι,
κι' ἀντάξιός μου φαίνεται πολυπληθῶν ἐπαίνων,
ὅπου κατέβασε ταυτιά πολλῶν μπουμπουνισμένων.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ,
μπουμπουνισμένη κεφαλῆ,
νομίζεις ὅτι πόλεμο' μπορείς νὰ κάνῃς ἔτσι
καὶ τοὺς ἐχθροὺς σου νὰ τοὺς φᾶς ὡς εἶδος κοκορέτσι;

Νομίζεις, βρέ ζωντόβολο καὶ καύκαλο ξερό,
πὺς στεφανώνεσ' εὐκολὰ με' νίκαις λαμπεραῖς;
ἢ μὴ νομίζεις ὅτι ζῆς ἀκόμη' στὸν καιρὸ,
ποὺ δένανε λουκάνικα' στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς;

Θαρρεῖς πὺς ζῆς ἀκόμη' σ' τῆς ἐποχῆς ἐκείναις,
ποὺ' κόνανε πολέμους με' παληοκαρμπίναις;
Νομίζεις πὺς καὶ τώρ' ἀπορεῖς σὰν σοῦ καπνίσῃ
νὰ κάνῃς ραβᾶτσι
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι;

Πιστεύεις, βρέ κολλήγα,
πὺς θὰ με' συγκινήσῃς,
ἂν τώρ' παιανίσῃς
τὰ θούρια τοῦ Ρήγα;

Νομίζεις, ἂν με' φέρῃς σὲ τρόπαια προγόνων,
πὺς μέσα μου θὰ βάλῃς τὸ μένος τῶν ἀγόνων;
'Αληθινὰ θαρρεῖς
καὶ τώρ' πὺς' ἀπορεῖς
νὰ με' φρονηματίσῃς με' τέτοια παραμύθια;
ἂν ἔτσι τὸ νομίζῃς' τρελλάθηκες ἀλήθεια.

'Ετσι θαρρεῖς ὁ πόλεμος πὺς εἶναι παῖζε γέλα;
κι' ἂν βάλῃς βράκα σήμερ, κι' ἂν βάλῃς φουστανέλα,
'ἀπορεῖς καὶ τώρ' παλαβέ,
νὰ σκούζῃς: ἔτε τῇ μητρί,
ἀλλ' ὄν' ἀνφάν ντε λὰ πατρί,
ζοῦρ ντὶ γκλοῦρ ἐτ' ἀρρίβε;

Φρούρει καὶ σὺ τὴν ἄψογον μέσ' σ' τὴν ἀναμπουμποῦλα...
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρκοῦλα;
Μὴ φλέγεσαι σὰν κι' ἄλλοτε με' τῶν Κρητῶν τὰ κάζα,
ἐμεῖς, μωρέ, δὲν πιάνομε με' τοὺς πολέμους μπάζα.

Τὸ Σύνταγμα τὸ νέον ἐν ἡσυχίᾳ φρούρει,
κι' ὁ πόλεμος δὲν εἶναι γὰρ τὴν δικὴν μας μούρη.
Σὺ, ποῦσαι προικισμένος με' πολεμάρχου κρασί
καὶ θέλεις μεγάλεϊα,
'δὲς καὶ τὴν Ἰταλία
πὺς δὲν τῆς ἐπιτρέπουν ἐλευθερὰ νὰ δράσῃ.

'Επισταμένως κρίνε
παντοῖα γεγονότα,
καὶ μᾶθε πὺς δὲν εἶναι
ὁ' πόλεμος σὰν πρώτα.

Σήμερ' ἀεροπλάνο πετοῦνε' στὸν ἄερα,
καὶ μπουμπᾶς, μπουνταῖα,
ρίχνουν ἀπὸ' ψηλά,
κι' ὁ διάολος σοῦ πέρνει καὶ μάνα καὶ πατέρα.

Μὰ κύτταζε, κι' ἐκεῖ
'στὴν Κυρηναϊκῇ,
Διάβασε τῆς Βεγγαλῆς τὰς μάχας καὶ τῆς Δέρνας...
ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μεθυστὴς ταβέρνας.

Δὲν πρέπει τώρ' Φασουλῆ, νὰ ἀκούς τοὺς φαφαλάδες...
καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ γὰρ τοὺς Δεσποτάδες.
Μπορεῖς νὰ κάνῃς πόλεμο;... σὰν δὲν μπορείς δουδάσου
καὶ κύττα τὴν δρυεῖά σου.

Κι' ἂν κόνουνε' στὸν Γαλατᾶ
οἱ Κοῆτες πανηγύρεϊ,
με' κεφαλῶν μπουμπουνητᾶ
δὲν γίνεσαι χαῖρεϊ.

Ἐντρύφησε στὸν νέον μας Προῦπολογισμόν,
 κι' ἂν θραύσιν τῶν δεσμῶν
 ἢ Κρήτη ξαναθέλῃ,
 πεντάρα μὴ σέ μέλῃ.

Κι' ἔκαμε πολὺ καλὰ
 κι' ὁ Λευτέρης νὰ μᾶς πῇ
 πῶς μ' ἄερά' στὰ μὲν
 δὲν θὰ δοῦμε προκοπή.

Φ.—Βλέπω σέ τούτους τοὺς καιροὺς, βρὲ Περικλῆ φορῶμι,
 πῶς ἔχεις σύνεσιν καὶ σὺ Δραγούμη καὶ Ζαήμη,
 καὶ πῶς με σκέψεις συνετὰς φρονίμως συμβουλευεῖς
 καὶ τὴν θεὰν τὴν Σύνεσιν σὺν σύγχρονος δουλεύεις.

Π.—Τὴν Σύνεσιν, τὴν Σύνεσιν ἐξύμνει, παπαρδέλα.
 Φ.—Μὰ κι' ἡ μεγάλη σύνεσις θαρρῶ πῶς εἶναι τρέλλα.

Π.— Σ' ἐπῆραν τὰ γεράματα
 κι' ἔπαθες ξεμωράματα,
 κι' ἔγινες ντίπ σαλιάρης.

Καὶ σήμερα καὶ πρὸ καιροῦ
 κάνεις κουβένταις κουτουροῦ
 σὺν γεροξεκουτιάρης.

Φ.—Ἐγὼ δὲν θέλω συνετοὺς καὶ Νέστορας ἀψύγους,
 δὲν θέλω νὰ ψυχραίνωμαι με τοὺς ψυχροὺς τῶν λόγους.
 Δὲν θέλω γύρω παγεροὺς
 καὶ κρούς πατριώτας,
 θέλω καὶ λίγο τολμηροὺς,
 θέλω καὶ λίγο φλογεροὺς
 πολέμων θιασώτας.

Ἐγὼ θέλω τώρα πάλι μὲς στὴν τόση καταφρόνια
 νὰ πετάξω μὲς στὴν Κρήτη,
 καὶ νὰ ζεσταθῶ στὰ χιόνια
 τοῦ μεγάλου Ψηλορείτη.

Θέλω φωτιά μὲς στὴν ψυχὴ σὺν ἄσβεστο καμίνι,
 νὰ πᾶω στὸν Ἀγκάραθο καὶ στὴν Γοργολαίνη,
 θέλω κοιλάδων καὶ βουνῶν τὸν ζεῖδωρον ἄερα,
 θέλω θυσίαν σὲ βωμοὺς πολεμικῆς αἰνέσεως,
 κι' ὅχι μὲ σὰς τοὺς συνετοὺς νὰ κάθωμ' ἐδῶ πέρα
 καὶ συνετὸς νὰ σήπωμαι σὲ τέλματα συνέσεως.

Θέλω βουνὰ νὰ δρασκειῶ σὺν ἑνα ζακαδάκι,
 χωρὶς νὰ με σκοτίζουνε πτωχεύσεις Ζερβουδάκη
 καὶ δίχως νὰ μιλῶ ποτὲ γιὰ μύμπιλα Μπενάκεια...
 Π.—Ἡ σύνεσις, ἡ σύνεσις ἀληθινὴ πανάκεια.

Φ.— Ἐγὼ θέλω, γιαιουντῇ,
 πολεμὸκραχτη βροντῇ,
 θέλω ξίφος καὶ τουφέκι
 καὶ φωτιά καὶ ἀστροπελέκι.

Θέλω τόλμη καὶ σωτήρα
 με πολὺ μὲν καὶ πείρα...
 Τὰ μὲν σου καὶ μὲν λύρα.

Π.—
 Φ.—Καὶ πάντοτε καὶ τώρα σὲ θέλω νὰ τολμᾷς,
 βρὲ Περικλέτο νάνε,
 κι' ὅχ' ἡ ζωὴ σου νᾶναι
 ἀτζέμι πιλάφι μόνο καὶ γιαιετζῆ ντελμάς.

Π.— Λοιπὸν θέλεις, μπαρμπάτσόνι,
 πόλεμο καλὰ καὶ σώνει;
 Φ.—Κάτι θέλω, Περικλέτο, μὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
 ἔχω μέσα τέτοια φλογα, ποὺ κανεὶς δὲν με κρατεῖ.

Π.—Μὴ τοσοῦτον πυρπολῆσαι κι' εὐκολὰ μὴν πένης φύς,
 κι' ἂν σοῦ μένῃ λίγη γνῶσις
 διάβασε καὶ τὰς δηλώσεις
 τοῦ σερ' Εδουαρδ τοῦ Γκρέυ, ποὺ κανε γιὰ τὸ Μόροκο.

Φ.—Νὰ καὶ σὺ καὶ δαῦτος...
 Π.— Τᾶχεις καὶ με τοῦτον, τενεκέ;
 Φ.—Μήπως σχέσεις με τὸν Γκρέυ σὲ συνδέουν φιλικαί;
 Π.— Ἀμμ' δὲν ἄκουσες, κανάγια, πῶς ἡ φίλη μας Ἀγγίλια
 ἐσυμβούλευσε τοὺς Τούρκους νάχουν με τοὺς Ρόμ φίλια,
 κι' ἴσως Πρέσβυ, καθὼς λένε, νὰ μᾶς στείλουν τὸν Σεφᾶ
 νὰ τὰ λέμε πότε πότε ξαπλωμένοι σὲ σοφᾶ;

Φ.—Καλῶς νᾶλθῃ, Περικλέτο... τί τιμὴ μας τί χαρὰ μας!
 θέλουν νάχουν τέτοιους φίλους σὺν κι' ἐμᾶς νομοταγεῖς,
 καὶ προγράφουν τὸν Κονίτσης καὶ τὸν Σμύρνης καὶ τὸν Δράκη
 καὶ γιὰ μᾶς προετοιμάζουν νέα δράματα σφαγῆς, [καὶ]
 κι' ἀπὸ τοῦτο συμπεραίνω πῶς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
 κόλλυθα θὰ ξαναφᾶνε κι' ἄλλων νέων μνημοσύνων.

Π.—Κρέμασε τὸ τουφέκι σου, πέταξε τὸ μαχαίρι,
 πάγωσε στῆθος φλογερὸ,
 κι' ἴσως, παιδιά, με τὸν καιρὸ
 καμμιὰ φορὰ ποιοὺς ξέρει.

Κι' ἂν τῆς Κρήτης βουλευταὶ
 μᾶς ἐλθοῦν, ἀγαπητέ,
 δὲν φρονεῖς πῶς ὁ Λευτέρης πρέπει πίσω νὰ τοὺς στείλῃ
 γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ ἡ Πύλη;

Φ.—Πρῶτος θὰ τοὺς ἀγκαλιάσω...
 Π.— Μὰ δὲν ξέρεις, ἀδελφέ μου,
 πῶς δὲν μποῦνε στὴ Βουλὴ μας, εἶναι πρόκλησις πολέμου;
 Κι' ἔπειτα τί θ' ἀπογίνει, μήπως θέλῃς κι' ἐδῶ μέσα
 νᾶλθῃ τοῦ Σεφᾶ ἡ φέσα;

Φ.—Ἐκὶ ἂν ἔλθῃ, Περικλέτο, τί με τῆς τοῦτο;... τὴν κακὴν τοῦτο...
 ἢ μισὴ ντροπὴ δική μας κι' ἡ μισὴ ντροπὴ δική του.
 Π.—Καὶ δὲν σκέπτεσαι τὸ μέλλον;
 Φ.— Βρὲ τὸ μέλλον... κολοκύνια.
 Π.—Ὅρσε τὸ λοιπὸν φρεῖς φάπαις γιὰ τὴν μ' ἔσκασες ἀλήθεια.